

Sygn. akt SNO 67/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie **M. P.**

sędziego Sądu Okręgowego w [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 3 grudnia 2015 r.

wniosku obwinionego o wznowienie postępowania,

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego-Sądu Dyscyplinarnego

z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt SNO 13/15

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić wniosek;**
- 2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Okręgowego M. P. pismem z dnia 17 września 2015 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt SNO 13/15, który utrzymał w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego-Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 23 września 2014 r., uznający sędziego M. P. za winnego przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na oczywistej i rażącej obrazie art. 477¹⁴ k.p.c. w pięciu prowadzonych przez obwinionego sprawach, za które wymierzono mu karę upomnienia.

Jako podstawy wznowienia sędzia M. P. wskazał

- art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., akcentując to, że w jego przekonaniu, w sprawie nie orzekał sąd właściwie wyznaczony w rozumieniu art. 111 u.s.p. w zw. z art. 45 Konstytucji RP i art. 6 EKPCz;

- art. 540 § 1 k.p.k., wskazując, że jego zdaniem wyrok Sądu Najwyższego uzyskano w wyniku przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków tj. przestępstwa z art. 231 k.k. w postaci orzekania bez akt spraw objętych zarzutami, czym nie dopełniono obowiązków związanych z rzetelnym orzekaniem oraz przekroczone uprawnienia uznając stosowanie Konstytucji RP przez sąd za delikt dyscyplinarny.

Na podstawie tej argumentacji sędzia M. P. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie, uchylenie wyroku z dnia 13 kwietnia 2015 r. w pkt 2 tj. części utrzymującej w mocy ukaranie za czyn polegający na oczywistej i rażącej obrazie art. 477¹⁴ k.p.c. i przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania lub uchylenie wyroku Sądu Najwyższego i uniewinnienie obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wskazana przez wnioskodawcę podstawa wznowieniowa odnosząca się do wystąpienia w sprawie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych stanowi wyłącznie przesłankę do wznowienia postępowania z urzędu (zob. uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005/6/48, Prok.i Pr.-wkł. 2005/10/10, OSP 2006/3/37, Wokanda 2005/11/10, Biul.SN 2005/5/15; por. T. Grzegorzczak, *Komentarz do art. 542 Kodeksu postępowania karnego*, teza 8, Lex 2004; J. Grajewski, S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 542 Kodeksu postępowania karnego*, teza 7, Lex 2015). Z tego względu argumentację wnioskodawcy w tym zakresie można postrzegać jedynie jako sygnalizację do podjęcia przez Sąd Najwyższy czynności z urzędu.

Rozpatrując w tym kontekście prezentowane przez wnioskodawcę stanowisko należy stwierdzić, że w sprawie będącej przedmiotem wniosku o

wznowienie nie doszło do wystąpienia okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem skład Sądu Najwyższego-Sądu Dyscyplinarnego został wyznaczony zgodnie z zasadami określonymi w art. 111 u.s.p. Nastąpiło to w drodze losowania składów orzekających w trybie przepisów uchwały nr 4 /2003 Kolegium Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2003 r. - Regulamin losowania składów Sądu Najwyższego orzekającego w sprawach dyscyplinarnych sędziów Sądu Najwyższego oraz sędziów sądów powszechnych (dalej: Regulamin), uchwalony na podstawie art. 20 § 2 pkt 6 ustawy o SN w zw. z art. 110 § 1 pkt 2 u.s.p. i art. 111 u.s.p. Nie miał tu natomiast zastosowania wskazywany przez wnioskodawcę art. 53 ustawy o Sądzie Najwyższym.

Potwierdzeniem przeprowadzenia stosownej czynności jest wyciąg z protokołu z posiedzenia kolegium Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014 r.. (k. 64 akt SN), podczas którego – zgodnie z § 8 w zw. z § 3 i 4 ww. Regulaminu – dokonano losowania składów (w tym składu nr 12, który rozpoznał sprawę SNO 13/15), które przyporządkowano do poszczególnych spraw wg kolejności ich wpływu. To, że podczas posiedzenia Kolegium Sądu Najwyższego losuje się wiele składów orzekających do rozpoznania spraw dyscyplinarnych, mających wpłynąć do Sądu Najwyższego w przyszłości, jest uwarunkowane względami pragmatycznymi i w żadnym razie nie stoi w sprzeczności z treścią art. 111 k.p.k., jak też nie narusza wyznaczanych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 6 EKPCz standardów rzetelnego procesu. Zachowana jest bowiem przypadkowość w doborze sędziów do rozpoznania spraw dyscyplinarnych i nie ma znaczenia to, czy są oni losowani niejako „na przyszłość”, czy mieliby być wylosowani już po wpłygnięciu danej sprawy do Sądu Najwyższego. Akcentowanie przez wnioskodawcę, aby losowanie składu odbywało się „do sprawy” nie znajduje oparcia w treści, a tym bardziej w funkcji przepisu art. 111 u.s.p. wyznaczonej względami gwarancyjnymi.

Odnosząc się do drugiej podstawy wznowieniowej – *propter falsa*, należy podkreślić, że zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa

do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Dopelnieniem tej przesłanki jest treść art. 541 § 1 k.p.k., według którego, czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba, że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 –11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.

Należy przy tym wyrazić pogląd, że wobec tego, iż art. 126 § 1 u.s.p. zawiera kadłubową regulację podstaw wznowieniowych, za uprawnione należy uznać zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów art. 541 § 1 (i 2) k.p.k. jako że jest to potrzebne dla właściwej wykładni i zastosowania art. 126 § 1 u.s.p. Trzeba podkreślić, że art. 541 § 1 k.p.k. nie stanowi samoistnego unormowania, wprowadzającego ograniczenie podstaw wznowieniowych, ale sprzężony jest z podstawą *propter falsa*, stanowiąc jej dopełnienie i dlatego uzasadnione jest jego stosowanie w rozpoznawanej sprawie poprzez art. 128 u.s.p.

Biorąc pod uwagę treść art. 541 § 1 k.p.k., wobec braku wyroku skazującego sędziów Sądu Najwyższego za przestępstwo z art. 231 k.k., jak i w ogóle toku postępowania, które dotyczyłoby okoliczności wskazywanych przez wnioskodawcę oczywiste jest to, że także i w tym zakresie wnioski o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Argumentacja wnioskodawcy nie prowadzi także do stwierdzenia wystąpienia przesłanki, o której mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k., albowiem odnosi się jedynie do realiów procesowych sprawy oraz zagadnień prawych, stanowiąc polemikę z oceną prawną przypisanego czynu, dokonaną przez Sąd Najwyższy-Sąd Dyscyplinarny. Nie wskazuje natomiast na nowe fakty i dowody nieznanne przedtem temu Sądowi, które ujawniły się po wydaniu wyroku z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt SNO 13/15, stwarzające przypuszczenie, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przewinienia lub nie podlegał karze.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

kc

